

PORTRÉ

2011. október

Új rovatunkban zrínyis alkotókat mutatunk be. Ha van ötleted, kiről készüljön portré, küldd el ajánlásodat [e-mailben](#) vagy a [facebookon](#)!

TÉGLAGYÁRI MEGÁLLÓ

(Kajos Dorka, Gazsi Zsófia, Gazsi Máté, Gazsi Bence)

Azt hiszem, nincsenek sokan, akiknek ne lenne ismerős A JÖVŐ A MIÉNK refrénje, vagy ne szeretné, mondjuk a Tankcsapda *Aki nem vak című* számát Téglagyári Megálló módra. Csupán három éve alakultak, de már tízezren nézték vissza őket a Youtube-on, számtalan szereplésen túlestek; volt, amikor örültek neki, vagy éppen hidegzuhanyként érte őket a kritika. Mind a négyen imádnak zenélni, azt hiszem, ez adja nekik a szárnyakat meg a kitartást a munkához. A zrínyisek méltán lehetnek büszkék rájuk.

És most lenne egy kérdésem: *valóban ismeritek őket?*

Hogyan kezdtetek, mi volt az az esemény, vagy ötlet, aminek hatására megalakult az együttes?

Gazsi Bence: Zsófi, Máté és én testvérek vagyunk, és zenélgettünk már korábban is. Aztán 2009. január 24-én eljött hozzánk Dorka, és úgy gondoltunk, hogy egy *Highway to Hellel* bemutatkozhatna. Később szóltak, hogy március 1-jén, Szombathelyen van egy tehetségkutató, amire nevezhetnénk. Akkor alakultunk meg, és azóta is változatlan tagokkal, szüntelenül zakatol a Megálló.

Kajos Dorka: Én személy szerint nem is emlékszem, hogy ennek konkrét oka lett volna. Zsófival kilencedikben egymás mellett ültünk, és mesélte, hogy ők a testvéreivel

bizony zenélgetnek együtt, én pedig mint zeneszerető ember érdeklődve figyeltem, amikor

erről beszélt. Sőt, eleinte még segíteni is akartam nekik énekest keresni. Aztán egy januári napon megesett, hogy (Bajnóczy tanár úr révén) a kezembe került a *Can You Feel the Love Tonight* című örökzöld sláger szövege, és én magamban, csendben elkezdtem dúdolgatni. Akkor hallott Zsófi először énekelni, el is hívott hozzájuk, hogy hallgassam meg őket, természetesen mindenféle „hátsó szándék” nélkül. Ebből aztán az lett, hogy a kezembe nyomtak egy mikrofont, a következő kérdéssel: „AC/DC – Highway to Hell, kezdhetjük?” Nem is kell mondanom, hogy mennyire lesápadtam, hiszen életemben először volt a kezemben mikrofon. De nem utoljára, hiszen azóta, amikor csak tehetjük, minden hétvégén próbálunk. Hamar rájöttem, hogy hihetetlenül szerencsés vagyok, hogy becsöppenhettem a Gazsi-testvérek közé. Nem csak zenekart kaptam, hanem idővel aztán legjobb barátokat is. Egyébként az első megmérettetés egy tehetségkutató verseny volt, amin az akkor alig egy hónapos zenekarunk először mutatta meg magát közönség előtt. Visszanézve, ez elég vakmerőnek tűnik, de minden úgy volt tökéletes, ahogy volt, semmit sem tennék másképpen!

Kinek mi a feladata, ki mit vállalt el?

Bence: A saját számokat együtt írjuk, Zsófi basszusgitarózik, Dorka énekel, Máté dobol, én pedig szólógitározom. A szervezésből mindenki kiveszi a részét, de mivel egy zenekarban nem létezhet demokrácia, ezért a többiek döntése szerint én vagyok a főnök, Máté a szakszervezeti bizalmi, Zsófi a titkár, Dorka pedig a tag.

Mi készítet titeket arra, hogy együtt zenéljete?

Gazsi Máté: A példaképeim egytől egyig zenészek, és szerettem volna én is egy ilyen zártkörű „klubnak” a tagja lenni. Azt hiszem, ez sikerült, még ha nem is általános, hogy az ember a testvéreivel zenél, visszatekintve jó döntés volt feláldozni a szombatjaimat.

Gazsi Zsófia: Nem is tudom. Igazából talán a zeneszeretet, hiszem már kiskorunk óta ebben a világban élünk, apa mindig is zenélt, és azt hiszem, ez megtetszett nekünk is. A többiek nevében nem beszélhetek, de engem külső körülmények készítettek a basszusgitarózásra, ugyanis a két tesóm elkezdett dob-, illetve gitártanárhoz járni és zenekart akartak alapítani, tehát kellett egy basszusgitáros.

Dorka: Sok zenekarnak a siker a fontos. Persze, jól esik a dicséret, egy-egy szép szó egy sikeres koncert után, de számomra nem ez az elsődleges oka annak, hogy úgy érzem: megéri

csinálni. Nekem fontosabb az, ami a „kulisszák mögött” zajlik. Az, ami a színpadon konkrétan nem látszik, mégis benne van a kerek egészben. Amikor falunapon a Hungária-számokat éneklő kórust kísérik, és próbán az ominózus „mappából” a mai napig kihullik a „Csókkirály” szövege és akkordjai. Amikor este a mínusz fokban zenélünk az Isten háta mögött egy falunapon. Amikor koncertek előtt és után közösen pakolunk

össze. Amikor próbájuk házilag felvenni a saját szerzeményt. Vagy amikor a zalaszentgyörgyi tó partján fekvő vitatkozunk a földönkívüliekről... Mind olyan dolgok, amik apróságok, mégis fontosak, hogy egy igazi kis csapat legyünk. És akkor ott a hab a tortán, hogy imádok velük együtt zenélni. Ennél több ösztönzés nekem nem kell.

Bence: Egyszerűen szeretjük csinálni.

Hogyan választottátok az együttes nevét, és mért pont Téglagyári Megálló lett?

Zsófi: A már említett tehetségkutatóra kellett választanunk zenekarnevet, és egyikünknek sem volt semmi ötlete, a határidő pedig szorított. Egy nap anyának a kezébe akadt a *Mirrmurr* című könyv, és ebben hívták a kutyát Téglagyári Megállónak. A név mindenkinek megtetszett, attól kezdve hívnak minket így.

Mik voltak a kezdeti problémák, és mivel akad nehézség még ma is?

Bence: Nagyon kevés lehetőségünk volt és van arra, hogy megmutassuk magunkat, hogy fellépjünk itt Zala megyében. Ez kezdeti probléma volt, és még mindig az, úgy gondolom, hogy sokáig probléma is marad.

Zsófi: Hát nálam leginkább a fellépések előtti izgalom leküzdése, megszelídítése, és az új hangszerrel való „küzdelem”, a basszusgitár megszokása, és kiismerése. Családi zenekar révén időnként vannak civódások és veszekedések is, de bármit megtennék a másikért, így ezek az összezörrenések nem tartanak sokáig.

Máté: Az elején még nem voltam képzett dobos, teljesen kezdőnek számítottam, kevés színpadi gyakorlattal.

Dorka: Nekem egyrészt az angol nyelvvel voltak eleinte komoly gondjaim. Ez legelőször jó kifogásnak tűnt, mondván, „bocsi, nem megy az AC/DC, nem tudok angolul”. (Persze Bence volt olyan segítőkész, és leírta fonetikusán, úgyhogy mást kellett kitalálnom...) Másrészt pedig nem volt könnyű, hogy a hangfalból visszahallom a saját hangomat, de még nehezebb volt megszokni, hogy rajtam kívül ezt még sokan mások is hallják. No, igen, a gátlások... De aztán úgy voltam vele, hogy miért ne, próbáljuk meg, veszíteni nem veszíthetek, majd csak megszokom. Ma ezzel már szerencsére nincs gond, inkább a szövegekkel. Muszáj lenne leszoknom arról, hogy beterítem magam előtt a földet papírokkal.

Igazból nem is lenne szükségem rájuk, csak a biztonságérzetet ad, hogy ott vannak. De tudom, hogy nem túl szép látvány, ráadásul engem is kezd zavarni.

Beszéljete az eddigi szereplésekről, eseményekről az együttesel kapcsolatban!

Máté: Én sajnos nem tartom már számon őket, három év sok idő, nem emlékezhetünk mindre.

Dorka: Szerencsére sok koncertet tudhatunk már magunk mögött, amik között vannak emlékeztetések, és kevésbé jól sikerültek is. Lassan három éve, hogy felléptünk a Zrínyiben a rockmaratonon. Az volt az első igazi koncertünk, hét számot játszottunk el, és akkor mondták ránk először, hogy jók voltunk. Micsoda elismerés volt akkor annak a húsz embernek a vastapsa, te jó ég... Számomra, ami még igazán szép emlék marad, az a nagykutasi motoros találkozó. Minden olyan tökéletesen alakult: a közönség imádta a zenénket, mi imádtuk a közönséget, és igazán felszabadultan játszottunk. Egy ilyen buli után érzi az ember, hogy milyen jó is azt látni, hogy tetszik az embereknek, amit csinál.

Mik a visszajelzések?

Bence: Általában pozitív visszajelzéseket kapunk, bár a Youtube-on van egy-két negatív komment, kritika, amiknek igyekszünk megfelelni az elkövetkezendő koncertjeinken. És itt szeretném megragadni az alkalmat, hogy köszönetet mondjak a Magnak, akik a legtöbb koncertünkre kilátogatnak.

Dorka: Hideg, meleg, ahogy annak lennie kell. Sokáig csak elismeréseket kaptam, mert hát milyen aranyos az a kislány, ahogy próbálkozik a Tankcsapdával. Aztán jött a jéghideg mélyvíz, amikor először olvastam a kommenteket egy zenei blogon, mik szerint jobban jár a zenekar, ha keres egy új énekest, és ehhez hasonlók. Akkor az elég nehéz volt, mert eleve kételkedtem magamban. Az is megfordult a fejemben, hogy talán igaz, talán visszatartom őket, de aztán kellő fejmosás (a többiektől) és gondolkodás után úgy döntöttem, hogy megfutamodni a könnyebbik út lenne, azt pedig „nemszeressük”. Meg kell tanulni felállni a pofon után, és arra törekedni, hogy ezekből tanuljon az ember. Gyakran visszaolvastam azokat a véleményeket, de hál’ Istennek sikerült elérnem, hogy csak ösztönözzenek arra, hogy minél többet tudjak nyújtani. Komolyan mondom, hálás vagyok érte.

Milyen gyakran próbáltok, a Zrínyi mellett mennyi időtök van a zenére?

Máté: Majdnem minden szombaton próbálunk, de kéthetente biztos. Van, amikor valamelyikünknek dolga van a hétvégére, akkor általában elmarad a próba, de igyekszünk minél sűrűbben összejönni, hisz ez az együttes olyan, mint egy baráti társaság, annak ellenére, hogy hárman testvérek vagyunk. Nagyon sok, zenekaron túli közös programot is szervezünk.

Bence: Heti rendszerességgel próbálunk, néha persze elmarad, de soha nem a tanulás miatt. Én régebben is zenéltem emellett egy másik zenekarban, és most is alakul egy, de szerintem, ha valaki valamit igazán szeretne, azt bele tudja préselni a szabadidejébe.

Mik a tervek a közeli és a távoli jövővel kapcsolatban?

Máté: Jelenleg a saját számok írására koncentrálnak, és igyekeznek minél több fellépést vállalni, illetve szervezni, hogy minél több ember ismerjen minket, legyen lehetőség fellépni, hiszen többek közt ez az, amit mindannyian élvezünk.

Bence: Most már ötvenegynéhány feldolgozás mellé egyre több saját számot szeretnének készíteni, de én személy szerint nem szeretnék médiasztár lenni. A többiek nevében nem szeretnék nyilatkozni, de szerintem ők sem vágynak a rivaldafényre.

Hogyan értékelnétek magatokat emberként...

Dorka: Tipikusan jó gyerekek. De tényleg, szerintem nem lehet ránk sok panasz, nem vagyunk azok a szakadt, cigi füsttől büzlő rockergyerekek. Azt gondolom, hogy mind egyetértünk abban, hogy az a bizonyos „fíling” nem feltétlenül a hangos lázadásból és polgárpukkasztásból ered. Ez a zenénken is látszik, fontosabb, hogy igaz legyen, minthogy populáris. Céltudatosnak és őszintének tartom magunkat, az a fajta együttes vagyunk, akik tudnak és szeretnek együtt dolgozni.

Zsófi: Szerintem teljesen átlagos emberek vagyunk, mint mindenki más. Egy jó kis baráti (testvéri) társaság.

...és hogyan szakmailag?

Máté: Van még hova fejlődnünk, de visszatekintve hatalmas utat jártunk be.

Dorka: Fontos az igényes zene. Az igényes zene pedig nem feltétlenül egyszerű. Az meg más kérdés, hogy a közönség sokkal jobban örül egy ismerős dallamnak, mint egy eget rengetően igaz dalszövegnek. Én viszont nem feltétlenül szeretem az elnyűtt „kedvenceket”, amiket a közönség énekel velem, szívesebben mondom nekik valamit, amit én is őszintén úgy gondolok és érzek. Nehéz kérdés ez, mert mindent el(ő) kell tudni adni grimaszok és fintorgás nélkül.

Bence: Nem szeretem magamat értékelni, de szerintem szakmailag és emberileg sem lehet rám túl sok panasz a zenekarban.

Mit üzennétek annak, aki száz év múlva meghallgatná a zenéteket?

Máté: Remélem, tetszik majd.

Dorka: Azt, hogy fel a fejjel, az új generációról mindig eldöntik, hogy elromlott, aztán később úgymint kiderül az ellenkezője!

Zsófi: Jó szórakozást.

Bence: Ehhez a formátumhoz CD-lejátszó kell! Viccet félre téve azt, hogy ők se féljenek megvalósítani magukat, akkor sem, ha kezdetben ezek csak gyenge próbálkozások, mert érdemes zenélni, óriási örömmel tölt el, főleg ha másokkal zenélsz együtt, hát még ha ilyen emberekkel, mint ők hárman.

Fehér Csenge

